

KÚRIA

Bfv.II.48/2012/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2012. év október hó 25. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű terhelt által védője útján benyújtott, és a III. rendű terhelt és védője által benyújtott felülvizsgálati indítványokat elbírálva a Veszprémi Városi Bíróság 7.B.2258/2004/142. számú ítéletét és a Veszprém Megyei Bíróság 2.Bf.918/2010/11. számú ítéletét az I. rendű terhelt és a III. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Városi Bíróság a 2010. szeptember hó 28. napján kihirdetett 7.B.2258/2004/142. számú ítéletével

I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki

- 3 rb. csalás büntettségben, mint társtettes [Btk. 318.§ (1) és (2) bekezdés c) pontja, (6) bekezdés b) pontja];
- 6 rb. csalás büntettségben, melyből 5 rb. cselekményt társtettesként követett el [Btk.318.§ (1) és (2) bekezdés c) pontja, (5) bekezdés b) pontja];
- 1 rb. jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntettségben [Btk.298/D.§ a) pontja], és

- 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségében [Btk.276.§].

III. rendű terheltet bűnösnek mondta ki

- jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetében [Btk. 298/D.§ a) pontja].

Ezért az I. rendű terheltet - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónap börtönbüntetésre, és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Elrendelte vele szemben a Pápai Városi Bíróság B.78/1999/13. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtönbüntetés utólagos végrehajtását.

III. rendű terheltet 200 napi tétel - egy napi tétel összegét 1000.- Ft-ban állapítva meg - (mindösszesen 200.000.-Ft) pénzbüntetésre ítélte azzal, hogy a III. rendű terhelt esetében a kiszabott pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 200 nap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A magánfelek polgári jogi igényét a törvény egyéb útjára utasította.

Rendelkezett a büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

A Veszprémi Városi Ügyészség B.2690/2004. számú vádirata alapján eljáró Veszprémi Városi Bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapított tényállásában a I. rendű és a III. rendű terheltekre vonatkozóan a személyi körülmények összefoglalását követően a következőket rögzítette:

I. rendű és a II. rendű terheltek 2002. májusától hirdetésekkel jelentettek meg az akkor még ténylegesen nem létező, pápai székhelyű K. Kft. nevében. A Kft.-t létesítő okirat kelte 2002. december 9-e, cégjegyzékbe történő bejegyzésére pedig 2003. február 20. napján került sor.

A hirdetések alapján olyan ügyfelek jelentkezését várták, akik anyagilag szorult helyzetben voltak és kedvező kamattal szerettek volna hitelekhez jutni, illetve nagy kamatozású hiteleiket szerették volna kedvezőbb feltételű hitellel kiváltani. A kiszolgáltatott helyzetben lévő embereket arra vették rá, hogy rövid időre, irreálisan magas kamatok mellett magánhitelt vegyenek fel azt ígérve, hogy rövid idő alatt, igen kedvező kamatozású, 6-9 %-os osztrák banki hitelt szereznek. I. rendű terheltnek és a II. rendű terheltnek, illetve a K. Kft.-nek közvetlen kapcsolata és összeköttetése külföldi bankokkal nem volt, így reális esélyük sem volt arra, hogy a hiteleket megfelelő módon el tudják rendezni. Tevékenységüket a P., F. tér alatt lévő bérelt irodahelyiségben folytatták.

I. rendű és II. rendű terheltek 2002. tavaszán kerültek kapcsolatba

III. rendű és IV. rendű terheltekkel, akik jelentős tőkével rendelkeztek, és a hirdetésekre jelentkezőknek I. rendű és II. rendű terhelteken keresztül magánhitelt nyújtottak ingatlanfedezet mellett. A kölcsönszerződésekkel egyidejűleg rendszerint opciós szerződéseket is kötöttek és amikor az adósok a rövid időre, magas kamatok mellett felvett kölcsönöket nem tudták visszafizetni, az opciós szerződések felhasználásával jogtalan előnyre tettek szert.

Az első fokú ítélet ezt követően P. K., O. T., R. L., N. Gy.-né, B. J.-né, G. J., N. J., F. F. és F. F.-né, Sz. S. és Sz. S.-né, S. L.-né és L. I. sértettek tekintetében az 1-11.) tényállási pontok alatt részletesen rögzíti a terheltek terhére megállapított cselekményeket. Míg az I. rendű terhelt valamennyi tényállási pontban érintett, addig III. rendű terhelt az 1.), 2.) és 3.) tényállási pontokban rögzített cselekményekben.

A tényállás keretében az elsőfokú bíróság a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló, többször módosított 1996. évi CXII. törvény (továbbiakban Hpt.) 3.§ (1) bekezdés b) pontjára utalva megállapította, hogy az I. rendű és a II. rendű terheltek azzal, hogy magánszemélyek között üzletszerűen kölcsönügyleteket közvetítettek, a III. rendű terhelt és IV. rendű terhelt-társa pedig azzal, hogy magánszemélyek részére rendszeresen kölcsönt folyósítottak, megszegték az e törvényben foglalt rendelkezéseket.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján leszögezte, hogy valamennyi (11) vádpont vonatkozásában külön kellett vizsgálni, hogy az I. rendű terhelt és II. rendű terhelt-társa tévedésbe ejtették-e a sértetteket. Egyúttal rögzítette, hogy nem lehetett eltekinteni attól, hogy a vádbeli cselekmények összefüggnek.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű és II. rendű terhelt-társa vallomását nem fogadta el, miszerint ők csak felajánlották a hitel intézését, ígéretet azonban arra nem tettek. Rögzítette, hogy valamennyi vádpont vonatkozásában a sértettek kilátástalan helyzetben voltak. Ebben a kilátástalan helyzetben a terheltek a sértetteket megtévesztették, hiszen kedvező kamatozású hitel felvételét ígérték pénzügyintézetektől, melynek ügyintézési időtartamára ajánlották fel a magánhitelt. Valamennyi vádpont vonatkozásában megállapítható a sértetti vallomásokból és a vádlotti vallomásokból, hogy a kölcsönszerződésekben minden esetben a kölcsönösszeg mellett már a fizetendő kamat is szerepelt, ehhez kapcsolódott még az uzsoraszerződés látszatát elkerülendő, az évi, vagy havi kamat meghatározása.

Az elsőfokú bíróság szerint valamennyi vádpont vonatkozásában megállapítható volt, hogy az I. rendű és II. rendű terhelt-társa az osztrák hitel ígéretével tévesztette meg a sértetteket, akik az osztrák hitel rövid ügyintézési határideje mellett vállalták a magánkölcsönökre vonatkozó szerződések aláírását, magas kamat

mellett.

Az elsőfokú bíróság rögzítette az I. rendű terhelt vonatkozásában, hogy a Btk. 2.§-ára figyelemmel - mint kedvezőbbet - az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvényt alkalmazta rá nézve.

A Veszprémi Városi Bíróság ugyanakkor a III. rendű terhelt cselekvőségével és érdemi védekezésével kapcsolatban - miszerint nem volt tisztában cselekményének jogellenes voltával, hiszen a szerződéseket ügyvéd foglalta írásba - a következőket állapította meg:

A jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási tevékenység büntetével kapcsolatban a társadalomra veszélyességben való tévedés megállapítására nincs alap, ha az elkövetők nem ismerik ugyan a Hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásról szóló törvény rendelkezéseit, de a kamatos kamat felszámításával kapcsolatban felismerik a magatartás jogellenességét és annak veszélyes, vagy erkölcstelen voltát [BH2002.423.].

Vagyis téves a terhelti védekezés, illetve ez alapján az a védői álláspont, hogy a terhelt joggal hihette, cselekménye nem veszélyes a társadalomra.

A társadalomra veszélyességben való tévedést ugyanis kizárja, ha a cselekmény az elkövető által tudottan jogellenes, veszélyes, vagy erkölcsileg elítélendő. E körülmények mindegyike önmagában is kizáró körülmény.

III. rendű terhelt nem volt tisztában magatartása jogellenességével, azonban az a körülmény, hogy nehéz anyagi körülmények között élő sértettek részére rendkívül magas kamattal folyósított rövid határidőn belül hitelt, erkölcsileg elítélendő. Erkölcsileg elítélendő az a magatartás, amellyel minden ép erkölcsi érzékű ember előtanulmányok nélkül is tisztában van. III. rendű terheltnek tudnia kellett, hogy magatartása erkölcsileg elítélendő, így tévedésre nem hivatkozhat. Tekintve, hogy magatartása erkölcsileg elítélendő, az veszélyes a társadalomra. Magatartása tényállásszerű, tévedésre pedig a kifejtettek okán nem hivatkozhat.

Az elsőfokú bíróság ítélete szerint a III. rendű terhelt vonatkozásában a Btk. 2.§-ára figyelemmel ugyancsak az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény rendelkezései kerültek alkalmazásra. Az elsőfokú bíróság ezért az I. és III. rendű terhelteket a már hivatkozott bűncselekményekben mondta ki bűnösnek és szabta ki velük szemben az ítéletének rendelkező részében meghatározott büntetést.

- o -

Az első fokú ítélet ellen az I. rendű terhelt és védője eltérő minősítés végett és a büntetés enyhítésére irányulóan, a III. rendű terhelt és védője felmentésre irányulóan elsődlegesen bűncselekmény

hiánya okából történő felmentésért, másodlagosan pedig büntethetőséget kizáró okból jelentettek be fellebbezést.

A másodfokon eljáró Veszprém Megyei Bíróság a 2011. szeptember hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozott 2.Bf.918/2010/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta annyiban, hogy az I. rendű terhelt esetében a Pápai Városi Bíróság B.78/1999/13. számú ítéletével kapcsolatos rendelkezést mellőzte. III. rendű terhelt esetében a napi tételek számát 80 napban, az egy napi tétel összegét 2500.-Ft-ban állapította meg. Az így kiszabott összesen 200.000.-Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetére 80 nap fogháza rendelte átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét e terheltekre vonatkozóan helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az általa felvett bizonyítás eredményeképpen és az iratok tartalma alapján az 1. és 2. pont alatti ítéleti tényállást pontosította és kiegészítette.

A másodfokú bíróság indokolásában megállapította, hogy az I. és III. rendű terheltek bűnösségére vont következtetés okszerű, cselekményüknek a minősítése megfelel az anyagi jogi szabályoknak. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság az ügy sértettjeinek azonos tartalmú vallomása alapján állapította meg a terhelti előadásokkal szemben azt, hogy a sértettek a hitelfelvétel érdekében keresték fel a K. Kft. I. rendű terhelt és II. rendű terhelt-társa volt az, aki e személyeknek a pénzintézetekkel való üzleti kapcsolat látszatát keltve, ígéretet tett kedvező kamatozású, elsődlegesen osztrák pénzintézeti kölcsön megszerzésére, noha sem a terhelteknek, sem pedig a K. Kft. ilyen ügynöki tevékenységre szóló megállapodása pénzintézettel nem volt. A terheltek a kiszolgáltatót és kilátástalan helyzetben lévő sértetteket megtévesztették a kedvező kamatozású hitel felvételének az ígéretével, mely hitelfelvétel ügyintézésének időtartamára ajánlották csak sértetteknek a magánhitel felvételét. A terheltek tévedésbe ejtő magatartása következtében történt meg a sértettek részéről a magas kamattal megterhelt magánkölcsönöknek (uzsora kölcsönöknek) a felvétele. Abban a téves feltevésben voltak a terheltek ígérete alapján, hogy e magánkölcsönöket csak rövid időre kell felvenni, mert a biztos alacsony kamatozású osztrák kölcsönnel az kiváltható.

A magánkölcsönök alapján írásban rögzített kölcsönszerződésben kölcsönösszegként már a kamattal megnövelt kölcsönöknek a feltüntetésére került sor valamennyi esetben. A terheltek megtévesztő magatartása alakította ki a sértettekben azt a téves feltevést, hogy a magánhitelek kiválthatók további pénzintézeti hitelekkel. E tévedésbe ejtő magatartást jogtalan haszonszerzési célzattal tették a terheltek és ezen tévedésbe ejtő magatartással okozati összefüggésben a sértetteknek kárt okoztak.

A másodfokú bíróság külön kiemelte, hogy valamennyi terhelt esetében törvényesnek tartja további cselekményüknek a Btk. 298/D.§ a) pontjában meghatározott jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette szerinti minősítését.

Visszaautalva az elsőfokú bíróság helytálló indokolására

- így a Hpt. 3.§ (1) bekezdés b) pontjára - megállapította, hogy eszerint magánszemélyek nem jogosultak arra, hogy egymással üzletszerűen kölcsönügyleteket kössenek. Ebből következően e körben a magánszemélyek közötti kölcsönügyletek üzletszerű megszervezésére közvetítői tevékenység sem alapítható legálisan. Egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy az I. rendű terhelt II. rendű terhelt-társával magánkölcsönöket üzletszerűen (haszonszerzés végett) és rendszeresen közvetítették; míg a III. rendű terhelt és IV. rendű terhelt-társa, mint magánszemélyek rendszeresen vagyonszerzés (nyereség és haszon) célzatával pénzkölcsönzési tevékenységet folytattak. A terheltek ugyanis ellenérték fejében, nyereség végett előre, egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló rendszeres tevékenységet fejtettek ki.

A másodfokú bíróság fentiekén túlmenően rögzítette, hogy a magánkölcsönök folyósítása kapcsán a kölcsönszerződésekben a kölcsönösszeg feltüntetésére már oly módon került sor, hogy az tartalmazta a magas (napi, heti vagy havi) kamattal megnövelt összeget. A kölcsönszerződések ilyenkénti megkötésével a terheltek még az uzsora szerződések látszatát is el kívánták kerülni, és ezért alappal nem hivatkozhatnak arra, hogy magatartásuk jogellenességével, illetve társadalomra veszélyességével nem voltak tisztában. Az uzsora szerződések látszatának az elkerülése érdekében megkötött kölcsönszerződések jogellenes és erkölcsileg elítélendő volta mellett a terheltek tévedésre történő hivatkozását nem alapozza meg az a körülmény, hogy az okiratokat ügyvéd szerkesztette.

A másodfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az I. rendű terhelt vonatkozásában - ellentétben az elsőfokú bíróság álláspontjával - összehatasában az elkövetés idején hatályos büntető jogszabályok azok, amelyek a kedvezőbb elbírálást biztosítják.

- o -

Az ügyben meghozott első-, és másodfokú ítélet ellen az I. rendű terhelt meghatalmazott védője a Be. 416.§ (1) bekezdésének a) és b) pontjában foglalt okokból, III. rendű terhelt és védője pedig a Be. 416.§ (1) bekezdés a) pontjának megjelölésével terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

A Kúria a 2012. június 1. napján kelt Bfv.II.438/2012/4. számú

végzésével a III. rendű terhelt és védője által előterjesztett felülvizsgálati indítvány alapján Bfv.II.438/2012. szám alatt indított ügyet a Be. 72.§ (2) bekezdése alapján - a felülvizsgálati ügyek között fennálló szoros személyi és tárgyi összefüggés okán - egyesítette az I. rendű terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítvány nyomán indult Bfv.II.48/2012. számú ügghöz. Így a felülvizsgálati indítványokat egy eljárásban bírálta el.

I. rendű terhelt védője részletes felülvizsgálati indítványában sérelmezte, hogy

- az eljáró bíróságok által megállapított ítéleti tényállásban több esetben nincs kifejtve az elkövetési magatartás, így pl. a csalásnál, ahol meg nem fogalmazott szándék és célzat hiánya okán polgári jogi következtetést lehet levonni, de semmi esetre sem büntetőjogit;
- a magánokirat-hamisításnál az ítéleti tényállásból nem következhet, hogy az I. rendű terhelt készítette, vagy használta fel az okiratot, így az nem járhat büntetőjogi következményekkel;
- a bíróság azon ténymegállapítása, hogy nem létező Kft. nevében jelentette volna meg a hirdetést az I. rendű terhelt, nem lett kellő alapossággal feltárva;
- I. rendű terhelt nem rendelkezett működőképes külföldi banki kapcsolattal;
- azoknál a sértetteknel, ahol az I. rendű terhelt nem tudott refinanszírozó hitelt rendezni, illetve ez nem is volt cél, mert nem ilyen vonatkozású megállapodás történt a sértett és az I. rendű terhelt között, minden esetben kaptak a sértettek időt a saját ügyintézésre;
- az elsőfokú bíróság nem fogadta el, miszerint az I. rendű terhelt megbízási szerződés alapján tevékenykedett és ennek megkötésére feljogosítva érezte magát, egyrészt kezdetben a felesége nevében lévő vállalkozói engedélyben, illetve később a cégbíróági bejegyzésben szereplő "pénzügyi közvetítés" tevékenységi kör megléte miatt, másrészt az ügyfelek részéről kifejezetten kinyilvánított igény folytán.

A védő a felülvizsgálati indítványában ezt követően a helytelenül megállapított tények tekintetében fejtette ki álláspontját.

III. rendű terhelt és védője a felülvizsgálati indítványban azt sérelmezték, hogy a III. rendű terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

Ennek indokaként előadták, hogy a Btk. 298/D.§ a) pontjában megfogalmazott bűncselekmény törvényi tényállása kerettényállás. A pénzügyi tevékenység fogalmát a Hpt. 3.§ (1) bekezdése határozza meg. E fogalom lényeges eleme az üzletszerűség, amelynek fogalmát a

Btk. értelmező rendelkezésben határozza meg.

Az eljáró bíróságok helytelenül értékelték a III. rendű terhelt cselekményét üzletszerűnek, és így jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntettének, mivel a 13 nap alatt összesen 3 kölcsönnyújtási ügyben résztvevő terhelt esetében a rendszeres haszonszerzésre törekvés nem állapítható meg.

Emellett hivatkoztak arra, hogy a terhelt büntethetőségét a cselekmény társadalomra veszélyességében való tévedés kizárja, valamint arra, hogy miután a kölcsönfelvevők kényszer nélkül írták alá a szerződéseket, amiket ügyvéd foglalt okiratba, a terheltnek nem kellett felismernie az ügyletek jogellenességét.

- o -

A Legfőbb Ügyészség a BF.205/2012. számú átiratában az I. rendű terhelt meghatalmazott védője által benyújtott felülvizsgálati indítványban foglaltakat részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta.

Ebben azt az álláspontját fogalmazta meg, hogy egyrészt a védelem az irányadó tényállást támadja, valamint az eljáró bíróságok bizonyítékértékelő tevékenységét vitatja, amire felülvizsgálati eljárásban nincs törvényes lehetőség.

Az ügyészi átirat ugyanakkor utalt arra, hogy téves az a védői állítás, hogy a Pénzügyi Szervek Állami Felügyeletének tájékoztatása szerint az I. rendű terhelt által végzett tevékenység nem tekinthető engedélykötelesnek. Ennek ellentmond ugyanis az első fokú ítéletbe is belefoglalt (49.o.) PSZÁF tájékoztatás, amely szerint a K. Kft. pénzügyi szolgáltatás közvetítése (ügynöki tevékenység) végzésére jogosító engedéllyel nem rendelkezett, a tevékenység végzésére jogosító engedélyt nem kért és nem kapott. Emellett a magánszemélyek sem jogosultak arra, hogy egymással üzletszerűen kölcsönügyleteket kössenek.

Utalt arra is, hogy a sértettek tévedésbe ejtése azzal valósult meg (másodfokú határozat 7. oldal), hogy az I. rendű terheltnek olyan ügynöki megállapodása külföldi pénzintézetekkel, aminek a látszatát keltette, nem volt.

A jogtalan haszonszerzési célzat pedig akkor is megállapítható, ha a haszon nem az elkövető, hanem más személy vagyonában beálló értéknövekedésként jelentkezik.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1169/2012. számú átiratában a III. rendű terhelt és meghatalmazott védője által benyújtott felülvizsgálati indítványban foglaltakat ugyancsak részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta. A III. rendű terhelt a cselekvőségével érintett mindhárom esetben az átlagos banki kamatnál lényegesen magasabb haszon reményében nyújtott pénzkölcsönt, szándéka így haszonszerzésre irányult, a befektetett

összeget pedig néhány hónapon belül megduplázta. Ezért cselekményének üzletszerű volta alappal nem támadható.

A társadalomra veszélyességben való tévedés körében előterjesztett érveket az ügyészség ugyancsak alaptalannak ítélte meg. Azáltal, hogy a kölcsönök folyósítására a megszokott, bevett kamatszintnél lényegesen magasabb kamatok mellett került sor, a III. rendű terhelt a magatartásának jogellenességével is tisztában volt.

Fentiek okán a Legfőbb Ügyészség megállapította, hogy a bíróságok a büntető anyagi jogszabályok törvényes alkalmazásával állapították meg a terheltek bűnösségét és a kiszabott büntetések is törvényesek.

Erre tekintettel indítványozta, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítványoknak ne adjon helyt, és az első- és másodfokú ítéleteket mindkét terhelt tekintetében hatályukban tartsa fenn.

- o -

A Kúria az ügyben nyilvános ülést tűzött ki.

Felszólalásában az I. rendű terhelt védője és a III. terhelt védője az előterjesztett felülvizsgálati indítványukban foglaltakat fenntartotta. A III. rendű terhelt védője kiemelte, hogy a Btk. 298/D.§ a) pontjában meghatározott jogosulatlan pénzügyi tevékenység keretjelleget törvényi tényállása folytán a pénzügyi szolgáltatás fogalmát a Hpt. 3.§ (1) bekezdés - jelen ügy szempontjából releváns - b) pontja határozza meg, mely meghatározásban, vagyis a hitel és pénzügyi kölcsön nyújtása tevékenység üzletszerű végzésén van a hangsúly. Ugyanakkor az irányadó - általuk ténybelileg nem vitatott - tényállás szerint a III. rendű terhelt 3 alkalommal adott meghatározott összegeket kölcsön: 2002. június 13-án P. K.-nak, 2002. június 21-én O. T.-nek, és végül 2002. június 26-án R. L.-nek (1.), 2.) és 3.) alatti tényállási pontok). Megítélése szerint ez a cselekvőség nem meríti ki a Btk. 137.§ 9. pontjában definiált üzletszerűség fogalmát. III. rendű terhelt kimerült anyagilag, ezért nem vett részt a többi jogügyletben. A terhére megállapított cselekmények vonatkozásában a rendszeresség nem állapítható meg, ennél fogva üzletszerűnek sem minősülhet. Ha pedig nincs üzletszerűség, akkor bűncselekmény sem valósult meg.

A legfőbb ügyész képviselője felszólalásában az átirataikban foglaltakat mindkét terhelt tekintetében fenntartotta.

A nyilvános ülésen megjelent az I. rendű terhelt és a III. rendű terhelt nem kívántak felszólalni.

A Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati indítványok nem alaposak.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amelynek kizárólag a Be. 416.§-ának (1) bekezdésében meghatározott okból van helye. Az (1) bekezdés a) és b) pontja az anyagi jogszabálysértésekre alapított felülvizsgálati okokat határozza meg, míg az (1) bekezdés c) pontja az abszolút eljárási szabálysértések esetén biztosítja a felülvizsgálat lehetőségét.

A Be. 416.§-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye, ha a terhelt felmentésére vagy az eljárás megszüntetésére, illetve a terhelt bűnösségének megállapítására, továbbá kényszergyógykezelésének elrendelésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

A Be. 416.§-a (1) bekezdésének b) pontja a Btk.-ban szabályozott joghátrányok alkalmazása körében elkövetett anyagi szabálysértések esetén biztosítja a felülvizsgálat lehetőségét. Ezek a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályainak megsértése miatt alkalmazott törvénysértő büntetés kiszabása vagy törvénysértő intézkedés alkalmazása, valamint a büntetés végrehajtásának felfüggesztése törvényben meghatározott kizáró ok ellenére.

A Be. 423.§-ának (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban tényálláshoz kötöttség érvényesül. A felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, ez a tényállás felülvizsgálati indítvánnyal nem támadható. A jogkérdések is kizárólag a tényállásban rögzítettek alapulvételével vizsgálhatók és dönthetők el.

Az irányadó tényállás alapján a Kúria azt állapította meg, hogy az eljáró bíróságok nem sértettek anyagi jogszabályt sem az I. rendű, sem pedig a III. rendű terhelt büntetőjogi felelősségének megállapításakor.

Az előterjesztett felülvizsgálati indítványok alapvetően arra irányultak, hogy a terhelték a jogerős ügydöntő határozatban terhükre megállapított bűncselekményeket nem követték el. Terheltenként vizsgálva a felülvizsgálati indítványokat, a Kúria álláspontja a következő.

I. rendű terheltet a bíróságok három bűncselekményben marasztalták, így (kilenc rendbeli) csalás bűncselekményében, jogosulatlan

pénzügyi tevékenység bűncselekményében és (2 rendbeli) magánokirat-hamisítás vétségében. A csalás bűncselekményével kapcsolatban a védelem igen részletesen kifejtette azt, hogy álláspontja szerint miért nem valósult meg e bűncselekménynek egyetlen tényállási eleme sem. Így az I. rendű terhelt részéről nem állt fenn a jogtalan haszonszerzési célzat, miután azoknál a sértetteknel, ahol nem tudott refinanszírozó hitelt közvetíteni, ez nem is volt cél, mert nem ilyen tartalmú megállapodás született a felek között. Nem került a fedezetül felajánlott és opciós joggal terhelt ingatlan sem az I. rendű terhelt nevére, birtokába, sem a magánhitelt biztosító befektető kezébe. I. rendű terhelt egyébként sem szerepelt egyetlen kölcsönszerződésben sem kölcsön adóként, csupán közvetítőként.

Nem valósult meg az I. rendű terhelt részéről tévedésbe ejtés vagy tévedésben tartás sem. Valamennyi sértett rendelkezett hitelfelvételi tapasztalattal. Az egyetlen kínálgató megoldást figyelembe véve döntöttek a magánhitel felvétele mellett, értelemszerűen bízva a hitelfelvételi törekvések sikerében. Ez azonban nem jelenti, és nem jelentheti azt, hogy a magánhitel felvételét követően a további, immár pénzintézeti hitelfelvétel sikerére egyértelmű ígéretet kaptak volna. I. rendű terhelt a magánhitel felvételét követően további hitelek felvételének lehetőségét biztosította, de nem garantálta azt. Nem egy alkalommal éppen a sértettek magatartása vezetett ahhoz, hogy a magánhitel kiváltására szolgáló további pénzintézeti hitel felvételére nem kerülhetett sor.

Összességében tévesnek ítélték meg az eljáró bíróságok indokolásában foglalt konklúziót, mely szerint a magánhitelek nyújtásának célja a sértettek ingatlanának a sértettek tévedésbe ejtése útján történő megszerzése lett volna. Megítélésük szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes értékelése alapján a tévedésbe ejtés, illetve a tévedésben tartás nem valósult meg.

Végül - álláspontjuk szerint - nem történt károkozás sem. Az I. rendű terhelt nem tehet arról, hogy a magánhitelezők esetlegesen károkat okozhattak azzal, hogy a sértettek nem jutottak refinanszírozott hitelhez. Ezekben az esetekben az I. rendű terhelt nem élvezte a cselekménye előnyeit, így a kár nem az ő rovására állapítható meg. A terhelti cselekmény és az okozott kár közötti közvetlen ok-okozati összefüggés nem lelhető fel.

Az alapeljárásban már kifejtett védelmi érvekkel szemben az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróság az I. rendű terhelt bűnösségét megállapította e bűncselekményben. A bíróságok álláspontjával pedig a Kúria egyetértett.

A cselekménysorozat végrehajtása révén az I. rendű (és a II. rendű) terhelt tulajdonképpen egy piaci rést kívánt betölteni. Az I. rendű (és a III. rendű terhelt is) azt gondolta, hogy olyan gazdasági tevékenységet folytatnak majd, amely bevétellel, jövedelemmel

kecsegtet. Az I. rendű terhelt - II. rendű terhelt-társával - hirdetést adott fel egy olyan ügynökség nevében, amely a felülvizsgálat során irányadó tényállás szerint akkor még nem is létezett. A K. Kft. nevében feladott hirdetések 2002. májusától kerültek megjelentetésre. A Kft.-t létesítő okirat kelte 2002. december 9-e, a Cégbíróságon 2003. február 20-án jegyezték be. A tényállásban rögzített cselekmények, események lényegében a Kft.-t létesítő okirat kelte előtt lezajlottak.

A Kúria álláspontja szerint önmagában annak, hogy egy nem létező cég nevében adott fel az I. rendű terhelt - II. rendű terhelt-társával - hirdetéseket, a csalás megítélése szempontjából különösebb jelentősége nincs. Annak van jelentősége, amit hirdettek, és amely közreműködés folytán szerződéses kapcsolatba léptek a sértettekkel.

A tényállás szerint a sértettek valaminek a reményében léptek az I. rendű terhelttel rövid időre szerződéses kapcsolatba. Reményeik szerint ez alatt az időszak alatt hozzájutnak ahhoz a hitelhez, amely a rendezetlen anyagi helyzetükön segít. A tényállás szerint az I. rendű terhelt azt állította a sértetteknek, hogy rövid idő alatt, igen kedvező kamatozású osztrák banki hitelt szerez nekik. Ezt azok a személyek, akik jelen ügy sértettjeivé váltak, elhitték. A megtévesztés hatására a sértettek vállalták, hogy a kedvező hitel megszerzéséig az igen magas kamatozású magánhitelt, mintegy áthidaló kölcsönként felvegyék.

Ez az igen magas kamatozású magánhitel feltétele eredményezte a károkozás megvalósulását.

Amint azt az irányadó tényállás is tartalmazza, az I. rendű terhelt 2002. tavaszán került kapcsolatba - többek között - a III. rendű terhelttel, aki jelentős tőkével rendelkezett, és aki a hirdetésre jelentkezőknek három esetben az I. rendű - és a II. rendű - terheltten keresztül magánhitelt nyújtott ingatlanfedezet mellett. A kölcsönszerződéssel egyidejűleg ezekben az esetekben az ingatlanokra opciós szerződéseket is kötöttek (két esetben - az 1.) és a 3.) tényállási pontban megjelölt sértetteknel - a fedezetül felajánlott ingatlan elvesztése be is következett).

Az I. rendű terhelt akkor, amikor azt állította, hogy megszerzi a kedvező kamatozású, osztrák pénzintézeti hitelt, valótlant állított. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában (elsőfokú ítélet 46. oldal utolsó bekezdés) elutasította az I. rendű - és a II. rendű - terhelt védekezését, amelyben azt állították, hogy ők csak felajánlották a hitelintézetet, ígéretet azonban nem tettek.

Valamennyi tényállási pont sértettje kilátástalan helyzetben volt. A terhelték a sértetteket megtévesztették, hiszen kedvező kamatozású hitel felvételét ígérték pénzintézettől, melynek ügyintézési időtartamára ajánlották fel a magánhitelt.

Valamennyi tényállási pont vonatkozásában megállapítható, hogy a kölcsönszerződésekben a kölcsönösszeg mellett már a fizetendő kamat

is szerepelt. Ehhez kapcsolódott még - az uzsoraszerződés látszatát elkerülendő - az évi, vagy havi kamat meghatározása. Ezért rögzítette tényként a jogerős ügydöntő határozat, hogy a terheltek, s így az I. rendű terhelte, a sértetteket megtévesztették. A megtévesztés eredményre is vezetett, miután a szerződéseket megkötötték. Ebből fakadt a kár.

A Kúria álláspontja szerint a jogtalan haszonszerzési célzat megállapítására is törvényesen került sor.

A jogtalan haszonszerzésnek két eleme van, a jogtalanság és a haszonszerzés. A megtévesztés mindig jogtalan, ha károkozásra irányul. Jelen ügyben a szolgáltatásnak az ígérete megtévesztésen alapult. A jogtalanság abban nyilvánult meg, hogy az ígért szolgáltatásnak nem volt ellentételezése, másrészt pedig abban, hogy a szolgáltatás ígérete jogellenes ügyletek lebonyolítására irányult.

Az eljáró bíróságok megállapították a keletkezett kár összegét is. E tekintetben a tényálláshoz kötöttség érvényesül.

Mindezek alapján a Kúria maradéktalanul egyetértett azokkal a jogi érvekkel, amelyeket az eljáró bíróságok a csalás bűncselekményének megállapítása körében kifejtettek.

A magánokirat-hamisítás szorosan kapcsolódik a csalás cselekményéhez. A tényállás 2/b.) pontjában szerepel az a két magánokirat, amelyek felhasználása körében a jogerős ítélet a hamisítás tényét megállapította. E tekintetben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiányosnak mutatkozott, ezt a hiányosságot azonban a másodfokú bíróság pótolta (másodfokú ítélet 6. oldal első bekezdés). A másodfokú bíróság által kiegészített tényállás ekként nem is hagy kétséget a tekintetben, hogy a kérdéses bűncselekmény megvalósult. A kiegészített tényállás szerint O. T. sértett hitelkérelmét és a hozzá tartozó okiratokat (köztük a sértett és fiára vonatkozó jövedelemigazolásokat), illetve személyes okmányok másolatát az I. rendű terhelte T. R. hitelközvetítő ügynöknek továbbította, aki azt az osztrák S. Bank magyarországi összekötőjéhez juttatta. E tényálláson alapul a magánokirat-hamisítás vétségének a megállapítása. A magánokirat-hamisítás nem a valótlan tartalmú okirat elkészítését, hanem az ilyen alakilag, tartalmilag hamis okirat jogérvényesítés végett történő felhasználását pónalizálja. A tényállásból megállapíthatóan ezt a hitelkérelmet a csatolt iratokkal együtt, annak továbbítása és elbírálása végett adta át az I. rendű terhelte más személynek, ezért a felhasználás tényállásszerű, s így az okiratok számához igazodóan a 2 rb., a Btk. 276.-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétsége megvalósult.

A Kúria a felülvizsgálati indítványokkal támadott, a

pénzkölcsönzéssel megvalósult jogosulatlan pénzügyi tevékenység bűncselekménye körében a következőket állapította meg.

Az elkövetéskor hatályos Btk. 298/D.§ a) pontja szerint büntetendő: aki pénzügyi szolgáltatási vagy kiegészítő pénzügyi szolgáltatási tevékenységet törvényben előírt engedély nélkül végez.

Az elbíráláskor hatályos Btk. 298/D.§ a) pontja szerint büntetendő: aki törvényben előírt engedély nélkül pénzügyi szolgáltatási vagy kiegészítő pénzügyi szolgáltatási tevékenységet végez.

Megállapítható tehát, hogy mind az elkövetéskor hatályos jogszabály, mind az elbíráláskor hatályos jogszabály azonos szakaszban, azonos módon szabályozza ezt a bűncselekményt. Ennek azért van jelentősége, mert a jogerős ügydöntő határozatokból megállapíthatóan az I. rendű terhelttel szemben az elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogi szabályok kerültek alkalmazásra, míg a III. rendű terhelttel szemben az elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogi szabályok.

A Btk. 298/D.§-ában megfogalmazott bűncselekmény keretjogszabály, amelynek tartalmát a Hpt. tölti ki.

A pénzügyi szolgáltatás fogalmát a Hpt. 3.§-ának (1) bekezdése határozza meg. Eszerint pénzügyi szolgáltatás a felsorolt tevékenységek üzletszerű végzése forintban, illetőleg devizában, valutában. A kiegészítő pénzügyi szolgáltatás fogalmát ugyanezen § (2) bekezdése határozza meg. A jelen ügy szempontjából releváns Hpt. 3.§ (1) bekezdésének b) pontja értelmében pénzügyi szolgáltatás a forintban végzett hitel- és pénzkölcsön nyújtása is. Kérdés, hogy mikor tényállásszerű ez a tevékenység, mikor minősül a pénzkölcsön nyújtása a Hpt.-ben meghatározott pénzügyi tevékenységnek.

Ennek két feltétele van: egyrészt az üzletszerűség, másrészt az, hogy e tevékenység üzletszerűen csak a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének engedélyével végezhető (Hpt. 3.§ (4) bekezdése). A Hpt. az üzletszerű pénzkölcsönzést állami felügyelet alá vonja. Magánszemély ilyen tevékenységet nem folytathat, és a pénzügyi intézmények is csak szigorú feltételek mellett. Minden engedély nélkül végzett ilyen jellegű tevékenység az állam ellenőrzési jogát és ennek folytán a gazdálkodás rendjét sérti. Ekképpen pedig nem kétséges, hogy a cselekményt üzletszerű pénzkölcsönzéssel magánszemély elkövetheti.

A Hpt. 2. számú mellékletének a 10.2. pont alatti értelmező rendelkezésében megtalálható a pénzkölcsönnyújtás fogalma.

Eszerint pénzkölcsönnyújtás:

a) a hitelező és az adós között létesített hitel-, illetve kölcsönszerződés alapján a pénzösszeg rendelkezésre bocsátása,

amelyet az adós a szerződésben megállapított időpontban - kamat ellenében, vagy anélkül - köteles visszafizetni.

A Hpt. 2. számú mellékletének a 10.3. pont alatt megtalálható értelmező rendelkezése pedig meghatározza a pénzkölcsön nyújtására irányuló pénzügyi szolgáltatási tevékenység fogalmát. E 10.3. pont kimondja, hogy a hitel és pénzkölcsön nyújtására irányuló pénzügyi szolgáltatási tevékenység a hitelképesség vizsgálatával, a hitel és kölcsönszerződések előkészítésével, a folyósított kölcsönök nyilvántartásával, figyelemmel kísérésével, ellenőrzésével, a behajtással kapcsolatos intézkedéseket is magában foglalja. A Kúria álláspontja szerint az I. rendű terhelt tekintetében ez utóbbi fordulat alapján állapítható meg az a releváns magatartás, amelyet az eljáró bíróságok az I. rendű terhelt esetében pénzkölcsön nyújtására irányuló pénzügyi tevékenység közvetítésének minősítettek.

Utal a Kúria arra, hogy a Hpt. az említett mellékletének 12. pontjában meghatározza a pénzügyi tevékenység közvetítésének a fogalmát is, így pénzügyi szolgáltatás közvetítése (ügynöki tevékenység):

a) pénzügyi intézmény javára, nevében, felelősségére és kockázatára folytatott tevékenység, amelynek célja a pénzügyi intézmény pénzügyi szolgáltatási, illetőleg kiegészítő pénzügyi szolgáltatási tevékenységének megbízási szerződés keretében történő végzése,

b) pénzügyi intézmény pénzügyi szolgáltatási, illetőleg kiegészítő pénzügyi szolgáltatási tevékenységének elősegítése érdekében végzett tevékenység, amelynek során az ügyfél pénzét, illetve eszközét nem kezelik és a pénzügyi intézmény kockázatára önállóan kötelezettséget nem vállalnak.

Az I. rendű terhelt cselekménye e fenti a) és b) pontban meghatározott tevékenység keretei közé nem illeszthető, mert az a jogszabályi rendelkezésből kitűnően mindig csak a pénzügyi intézmények javára történő közvetítést feltételezi.

Tényként állapították meg az eljáró bíróságok, hogy az elkövetés idején sem az I. rendű, sem a III. rendű terhelt ilyen tevékenység folytatására engedéllyel nem rendelkezett. E tekintetben nem tartotta a Kúria alaposnak azt az érvelést, amely szerint valójában ezt a tevékenységet az I. rendű terhelt a feleségének a vállalkozásához kapcsolódóan, mint segítő családtag végezte. Ezt az irányadó tényállás egyébként sem tartalmazza. A felülvizsgálat e körben a tényállást támadja, ezért a felülvizsgálat e részben kizárt.

A III. rendű terhelt védőjének álláspontja szerint csak akkor állapítható meg a jogosulatlan pénzügyi tevékenység, amennyiben az elkövető a terhére megállapított cselekményt üzletszerűen követi el. A védelem álláspontja szerint az üzletszerűség megállapítása

körében a Btk. 137.§-ának 9. pontjában írt feltételek az irányadók. Eszerint üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik.

A Kúria a védő ezirányú érvelését alaptalannak találta. A Btk. 298/D.§-ában meghatározott jogosulatlan pénzügyi tevékenység bűncselekményének megállapítása szempontjából következetes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy a pénzügyi tevékenységek meghatározása során nem alkalmazható a Btk. 137.§-ának 9. pontja szerinti üzletszerűség fogalma figyelemmel arra, hogy a pénzügyi jogszabálynak saját üzletszerűség fogalma van. Akkor, amikor a Hpt. a pénzügyi szolgáltatás fogalmát meghatározza - amely szerint pénzügyi szolgáltatás a forintban végzett üzletszerű pénzkölcsön nyújtása is -, akkor nem utal a büntető törvénykönyv üzletszerűség fogalmára, hanem a saját értelmező rendelkezései között ad fogalommeghatározást arra, hogy mit ért ezalatt.

A Hpt. 2. sz. mellékletének egyéb meghatározások címszó alatt a 22. pontban megtalálható definíció szerint üzletszerű tevékenység: az ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés végett - előre egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló - rendszeresen folytatott gazdasági tevékenység. E legális definíció alkalmazása tehát a pénzügyi szolgáltatás fogalmának meghatározásakor kötelező.

Amikor tehát az üzletszerűség feltételeit kell vizsgálni a jogosulatlan pénzügyi tevékenység meghatározása során, akkor nem a Btk.-ban, hanem a Hpt.-ben meghatározott üzletszerűség fogalmát kell alkalmazni. Abban lényeges különbség a Btk.-beli fogalomhoz képest, hogy a rendszeresség nem a célzathoz, hanem a tevékenységhez kapcsolódik.

A Kúria megállapítja, hogy mind az elmélet (lásd Büntető Törvénykönyv Különös Rész HVG.orac Lap- és Könyvkiadó 2001. 460. oldal), mind pedig a gyakorlat töretlenül követi ezt az értelmezést.

A Kúria az irányadó tényállás alapján azt állapította meg, hogy az I. rendű terhelt tekintetében az üzletszerűség Hpt.-ben megfogalmazott kritériumai maradéktalanul fennállnak.

Egyúttal a III. rendű terhelt védőjének érvelését alaptalannak tartva rögzíti, hogy e terhelt esetében a nyereségszerzési célzat megállapítható. Az sem kétséges, hogy előre egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére került sor. Azoknak a sértetteknek, akik a hirdetésekre jelentkeztek, a III. rendű terhelt kölcsönt nyújtott, az I. rendű terhelt pedig ezek folyósításában közreműködött. A III. rendű terhelt tehát előre meg nem határozott személyek részére nyújtott pénzkölcsönt. Az üzletszerűség megállapítása során az alapul fekvő ügyben nem volt jelentősége annak, hogy azt a pénzforrást, amely a III. rendű terhelt rendelkezésére állt, hány alkalommal nyújtott kölcsönnel merítette ki a terhelt. E körben a rendszerességen van a hangsúly, ami

folyamatosságot is feltételez.

Mindezek alapján a Kúria azt állapította meg, hogy mind az I. rendű, mind a III. rendű terhelt tekintetében a jogosulatlan pénzügyi tevékenység bűncselekménye maradéktalanul megvalósult.

Mindkét felülvizsgálati indítványban hivatkozás történt arra, hogy miután a terheltek abban a téves feltevésben voltak, hogy cselekményük nem veszélyes a társadalomra, esetükben fennáll a Btk. 27.§-ának (2) bekezdésében megfogalmazott tévedés, mint büntethetőséget kizáró ok.

A hivatkozott rendelkezés szerint nem büntethető, aki a cselekményt abban a téves feltevésben követi el, hogy az a társadalomra nem veszélyes, és erre a feltevésre alapos oka van.

A Kúria ezt a védői érvelést sem tartotta alaposnak egyik felülvizsgálattal érintett terhelt tekintetében sem.

Az alapos okot a védői érvelések szerint két körülmény szolgáltathatta volna: az egyik az ügyvédi kontroll, az ügyvédi közreműködés, a másik pedig az a gazdasági környezet, amely 2002-ben volt, amikor akár több 100 %-os kamatok is megjelentek a piacon.

A 3.) tényállási pontban foglalt cselekmény kapcsán a feltőkésített összeget írtak a szerződésbe a szerződő felek (R. L. sértett, mint kölcsönvevő, a III. rendű terhelt, mint kölcsönadó). A 2002. június 6-án aláírt szerződés megkötésekor a III. rendű terhelt 1.500.000 Ft-ot adott kölcsön két hónap időtartamra R. L. sértettnek, a szerződésbe azonban 1.900.000 Ft összeg került. Ez már tartalmazta a két hónapra felszámított kamatot, ennek ellenére a szerződés 4. pontjában évi 16 %-os kamat is kikötésre került. Emellett opciós szerződés is készült, és az elővásárlási jogot a sértett családi házára be is jegyezték.

A Kúria álláspontja szerint önmagában ez az egy eset is azt igazolja, hogy azok, akik ezt a szerződést aláírták, tudták, hogy a szerződés mögött valójában jogtalan vagyonszerzés célzata húzódik meg. A terheltek azzal, hogy a kölcsönszerződésekben a napi, heti vagy havi kamattal feltőkésített összeget jelöltek meg, az uzsoraszerződés látszatát kívánták elkerülni.

Nem fogadható el az az álláspont, miszerint az elkövetés időszakában (2002. év) átalakult a társadalom, a közvélemény tudata a kiugróan magas kamatok elfogadhatósága tekintetében. Épp az ellenkezője történt. Az emberek visszarettentek ezektől a magas kamatszintektől. Ekként a terhelteknek az a védekezése, illetve a védőknek az az érvelése, hogy a cselekmény jogellenességének és társadalomra veszélyes következményeinek felismerésében a terheltek tévedésben voltak, nem alapos.

A Kúria megállapította továbbá, hogy az ügyvédi közreműködés tekintetében az irányadó tényállás semmilyen tényszerű adatot nem

tartalmaz. Nincs a tényállásban adat arra, hogy az ügyvéd milyen adatok ismeretében írta meg a szerződéseket, milyen adatokat tártak a felek az ügyvéd elé, milyen tájékoztatást adott az ügyvéd a feleknek. Ennél fogva nincs adat arra sem, hogy a tévedést megalapozó alapos ok a terheltek tekintetében megvalósult volna.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a bűnösség megállapítására mind az I. rendű, mind a III. rendű terhelt tekintetében valamennyi bűncselekmény vonatkozásában törvényesen került sor.

A Kúria a minősítés körében még az alábbiakat jegyzi meg. A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy az I. rendű terhelttel szemben az elbíráláskori hatályos büntető anyagi jogi szabályok a kedvezőbbek, ezért az elkövetés idején hatályos büntető jogszabályok szerint járt el e terhelt vonatkozásában. Ez alapján azonban a terhelt terhére megállapított, a Btk. 298/D. §-ába ütköző cselekmény helyes megnevezése jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási tevékenység büntette. Az eltérő megnevezésnek azonban a felülvizsgálat szempontjából nincs jelentősége.

Indítványában az I. rendű terhelt védője másodlagosan azt kérte, hogy a Kúria a terhelt büntetését enyhítse. Utalt arra, hogy a megtámadott határozatokat hozó bíróságok nem vettek kellő nyomatékkal figyelembe több büntetéskiszabási tényezőt (pl.: kiskorú gyermekes állapotát, havonta törlesztendő bankkölcsönét, a sértetteknek felróható közrehatást, a jelentős időmúlást, stb.). A Kúria azt állapította meg, hogy az I. rendű terhelt érdekében e körben bejelentett felülvizsgálati indítvány a törvényben kizárt. A Be. 416.§-a (1) bekezdésének b) pontja értelmében a büntetés revíziójára ugyanis csak akkor van lehetőség, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályainak megsértése miatt került sor törvénysértő büntetés kiszabására.

A Be. 423.§-ának (5) bekezdése alapján hivatalból lefolytatott vizsgálatra figyelemmel a Kúria azt is megállapította, hogy az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróságok nem követtek el a fenti törvényhely szerint értelmezhető eljárási szabálysértést.

- o -

Mindezek alapján a Kúria a felülvizsgálati indítványokat nem találta alaposnak, és a megtámadott első- és másodfokú határozatot az I. rendű és a III. rendű terhelt tekintetében - a Be. 426.§-a alapján - hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3.§-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatát pedig a Be. 416.§ (4) bekezdésének b)

*pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos
figyelmeztetés a Be. 418.§-ának (3) bekezdésén alapul.*

Budapest, 2012. október hó 25.

*Dr. Molnár Gábor Miklós s.k. a tanács elnöke, Dr. Krecsik Eldoróda
s.k. előadó bíró, Schábné Dr. Proszonyák Éva s.k. bíró*

A kiadmány hiteléül:

*tisztviselő
Bné*